

KRISTIEN DE PROOST

TOESTAND

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

De Nieuwe Toneelbibliotheek, Tekst #632
© 2013, Kristien De Proost
Eerste druk 2021

isbn 978-94-6076-632-9
nur 307

Niets uit deze uitgave mag worden opgevoerd of verveelvoudigd zonder schriftelijke toestemming van de schrijver en De Nieuwe Toneelbibliotheek

No part of this book may be reproduced in any way without written permission from the writer and De Nieuwe Toneelbibliotheek

De Nieuwe Toneelbibliotheek bestaat uit

Mara Aronson
Connie Nijman
Ditte Pelgrom
Redacteur
Vera Hoogstad

Typografie en basis lay-out

Connie Nijman
Printwerk
Hollandridderkerk, Ridderkerk

info@denieuwetoneelbibliotheek.nl
Postadres De Nieuwe Toneelbibliotheek
Willem Beukelsstraat 42 1097 ct Amsterdam

Toestand is online te bestellen op:
www.denieuwetoneelbibliotheek.nl

Kristien
Oude man

kristien Ik ben van gemiddelde lengte, lenig en stevig gebouwd.
Ik heb donkerbruin haar dat vanzelf krult, al is het overwegend steil.
Ik heb een klein ovaal gezicht met een hoog voorhoofd en uitgesproken
jukbeenderen, grote ogen en een kleine neus, die lichtjes wipt, zodat de
neusgaten zichtbaar zijn.

Mijn mond lijkt op die van een knaagdier.
De bovenlip is dunner dan de onderlip.
Mijn bovenkaak steekt naar voren en hangt als een afdakje boven mijn
onderkaak.
Onder mijn onderlip zit er een putje dat overgaat in mijn kin.
Daaronder begint er zich een onderkin te vormen.

Tussen mijn neus en lippen lopen twee verticale huidplooien.
Ik zoek al jaren hoe die plooien heten.
Ik kan het nergens vinden.
Ik heb drie groeven in mijn voorhoofd, denkrimpels tussen mijn ogen en
lachrimpels rond mijn mond.
Mijn huid is aan de bleke kant, met wangen die snel rood worden. Bij
koude, hitte, opwinding, schaamte.
Boven mijn bovenlip vormen een aantal korte donkere haartjes een
voorzichtige snor.
In mijn blik ligt iets droevigs en iets trots wat maakt dat ik soms
minachtend of hautain lijk.
Wat absoluut niet waar is.

Ik heb korte benen, kleine voeten, kleine handen en kleine oren met
grote loshangende oorlellen.
Mijn schouders zijn licht gebogen, mijn nek is lang en recht en mijn
kleine borsten hangen 's avonds lager dan 's ochtends.
Ik heb een brede borstkas, een duidelijke taille, een zachte gespierde
buik en uitstekende heupbeenderen.
Mijn rug begint recht, maar holt onderaan uit.

Mijn bekken is gekanteld en mijn kont steekt naar achteren.
Iets waarvoor ik mij schaam.
Ook al weet ik dat mannen het geil vinden.
Mijn billen zijn rond en vol, met daaronder stevige dijen.
Als om ze te ondersteunen.

Ik heb scheve knieschijven en scheve scheenbenen.
In mijn beide voeten heb ik een stukje bot teveel tussen de enkel en de voetholte.
Daardoor heb ik scheve voeten en loop ik scheef.
Mijn linkerbeen is een paar millimeter langer dan mijn rechterbeen en doet mijn bekken naar rechts hellen.
Dat zal binnenkort pijn beginnen doen.

Mijn tenen staan krom naar de grond.
Meestal kan ik van bovenuit enkel van mijn grote teen de nagel zien.
De botjes in mijn tenen zijn zo soepel dat ik ze ook naar boven kan buigen.
Tussen mijn linker grote teen en de andere tenen is er een opening maar mijn rechter grote teen raakt aan de teen ernaast.
De nagel van de middelste teen van mijn rechtervoet is zo dik dat ik hem bijna niet kan knippen.
En hoe vaker ik hem knip, hoe dikker hij nog groeit.
Ik herinner mij dat mijn grootmoeder langs moederskant voor dezelfde dikke nagel aan dezelfde teen om de veertien dagen een pedicure liet komen.

Ik draag bijna altijd hoge hakken.
Om groter te lijken.
Daardoor is de bal van mijn voet overbelast en krommen mijn beide grote tenen naar binnen.
Soms wringt het gewricht tussen mijn rechter grote teen en de bal van mijn voet.

Dan trek ik mijn teen naar buiten tot het gewricht kraakt.
Dat doet pijn maar daarna voelt het als nieuw.
Als ik lang op hakken heb gestaan moet ik een paar keer na elkaar trekken om alles weer op zijn plaats te krijgen.

Ik heb hele lelijke tanden.
Ze zijn geel en ze zien er slecht onderhouden uit.
Mijn linkersnijtand steekt naar voren en heeft een bruine rand.
Die probeer ik te verstoppen als iemand een foto van mij neemt.
Mijn tanden zijn verzwakt omdat ik als kind veel antibiotica heb moeten slikken tegen oorontstekingen.
Ik heb buisjes in mijn oren gehad en mijn trommelvlies is geperforeerd geweest.
Ik lijd helse pijnen bij het vliegen en diepzeeduiken is absoluut verboden.
Daarbij komt dat ik bang ben voor de tandarts.
Wat erop neerkomt dat ik nooit ga.
Ook niet als ik stekende tandpijn heb.
Ik heb een uitzonderlijk hoge pijngrens.
Ik zal sneller dan gemiddeld toe zijn aan een vals gebit.
's Nachts knars ik met mijn tanden.
Ik zou met een gebitbeschermer moeten slapen.
Maar daarvoor moet je ook naar de tandarts.

Ik hebt enorme last van flatulentie.
Winderigheid.
Ik laat veel geruisloze en stinkende scheten.
Ik eet zo weinig mogelijk ajuin, kolen, champignons, erwten, bonen, spruiten, artisjokken, prei, paprika en linzen.
Ik eet zo weinig mogelijk rauwe groenten.
Ik drink geen bruisende dranken behalve bier.
Ik eet genoeg fruit.
Ik eet niet te veel fruit.
Ik vermijd koemelk.

Ik vermijd stress.
Ik eet zo traag mogelijk.
Ik slik zo weinig mogelijk lucht in.
Ik probeer niet te praten tijdens het kauwen.
Ik sla geen maaltijden over.
Ik gebruik geen kauwgom.
Ik drink niets met een rietje.
Ik doe al het mogelijke om gasvorming tegen te gaan.
Ik geef altijd eerlijk toe dat ik een scheet heb gelaten.
Vrienden en kennissen denken sowieso bij elke scheet dat ik het ben.
Sommige vrienden proberen hun scheten op mij af te wimpelen.
Ik kan daar weinig tegen beginnen.
Meestal ben ik het toch geweest.
Ik maak er vaak mee grappen over.
Maar het is niet om te lachen.
Ik schaam me ervoor.
Zeker tijdens het vrijen.
Of als het echt niet gepast is.
Aan tafel.
Tijdens een begrafenis.
Of in de yogales als iedereen diep moet in- en uitademen.
Ermee spotten helpt.
Spotten met eigen stank.
Ik geniet er wel van scheten te laten waar niemand mij kent.
In een volle trein bijvoorbeeld.
Niemand gelooft dat ik het was.
Ze denken dat mooie vrouwen nooit stinken.
Ik ben bijziend.
Zonder lenzen zie ik enkel of het licht of donker is.
Schimmen en schemer.
Alleen wat heel dichtbij is zie ik scherp.

Ik ben intelligent en ik durf dat ook openlijk te zeggen.
Ik begrijp de schroom niet die rond intelligentie hangt.
En wat is valse bescheidenheid anders dan hengelen naar een

compliment?

Of de schijn ophouden dat ik nog fantastischer zou kunnen zijn dan u al denkt?

Ik ben niet mooier dan ik zelf beschrijf, niet beter dan hoe ik mezelf afschilder en niet intelligenter dan ik naar eigen zeggen ben.

Ik ben dus intelligent, maar ook lui.

Hoewel ik mijn taal vrij goed beheers, een uitstekend geheugen heb en vrij helder denk, ben ik soms te lui om mijn gedachten te ordenen.

En te verlegen.

Ik raak in de war als mensen mij lang aankijken waardoor ik slecht uitdruk wat ik aan intelligents heb gedacht.

Ik ben realistisch, optimistisch en bescheiden.

Ik word niet graag in de aandacht geplaatst.

Het is vervelend en meestal gênant.

Net als complimentjes krijgen.

Al doet het wel deugd als het onverwachts toch gebeurt.

Misschien valt het mij daardoor moeilijk anderen te complimenteren, zelfs als het vrienden zijn.

Het is alsof ik het vergeet.

Alsof ik het ook voor de anderen niet nodig vind.

Het is niet zo dat ik ze laag inschat.

Nee, vaak heb ik een grote bewondering voor iemand, maar komt het gewoon niet in mij op die ook uit te spreken.

Sinds mij dat opgevallen is, probeer ik mij er soms toe te dwingen, maar het valt mij moeilijk en ik klink vaak niet oprecht, hoewel het compliment echt gemeend is.

Ik plaats mijzelf ook niet graag in de aandacht.

Ik doe liever alles alleen dan hulp te vragen.

Ik kan mij nergens binnenlullen.

Ik kom het liefst langs de achterdeur.

Maar eens binnen ben ik wel koppig genoeg om te blijven.

En geduldig.

Ik weet niet of dat nu nog een deugd is of eerder een gebrek. Geduld is uit de mode.

0 kinderen
1 man
2 appartementen
3 huwelijksaanzoeken afgewezen
4 overleden tantes en nonkels
5 linkervingers
6 liter bloed
7 keer verhuisd
8 het cijfer waarop ik het meest lijk
9 littekens
10 per uur

11 de maand waarin ik zal sterven
12 de jongste man waarmee ik heb getongd
13 jaar afgestudeerd
14 het laatste getal van mijn telefoonnummer
15 koffielepels
16 treden tot aan het tussenverdiep
17 priemgetal
18 de jongste man waarmee ik heb geneukt
19 de dag waarop ik zal sterven

20 minuten om te ontbijten
21 landen waar ik bent geweest
22 seconden voor een perfecte espresso
23 de ideale temperatuur in de zomer
24 tanden over
25 centimeter slokdarm
26 kilo spieren

30 geboortedag
31 huisnummer
32 snelheidsovertredingen

33 het tweede getal van mijn telefoonnummer
34 kilometer van mijn geboorteplaats verwijderd
35 maandaflossingen van mijn hypotheek al betaald
36 schoenmaat
37 lichaamstemperatuur

38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51

52 botjes in mijn voeten
53 kg
54 het jaar waarin ik zal sterven
59 minnaars die ik mij wil herinneren
60 theetassen
61 de oudste man waarmee ik heb geneukt
66 het voorlaatste getal van mijn telefoonnummer
72 geboortejaar
75 behamaat
de 79ste dag van het jaar vandaag

82,64 de levensverwachting voor een vrouw in Europa.
82 jaar, 233 dagen, 14 uur en 24 minuten.

Op 19 november 2054, om 7u24 's ochtends ga ik sterven.
Op 25 juli van dit jaar, om 12 minuten na 12 's middags zal ik precies in
de helft zitten.

Ik wil sterven na het eten
zonder het te weten
en liefst niet als het regent.
Het moet 's avonds zijn.
De lucht trekt open na een regendag.
Het huis ruikt nog naar zeebaars met spinazie.
En op de tafel staat een bord, leeg, en zo proper...
Wie mij gaat vinden zal weten dat ik het weer heb schoongelikt.
Naast het bord een half opgegeten stuk rabarbertaart.
Ik heb genoeg.
En terwijl de wolken ijler en ijler worden,
de lucht op weg is naar het helderste, leegste blauw,
drink ik koffie en ga ik langzaam uit.

Ik wil niet begraven worden en niet gecremeerd.
Ik wil gewoon weg zijn.
Ik wil ophouden zoals een voorstelling ophoudt als het licht uitgaat.

Het troost mij dat het leven eindig is.
Het moet verschrikkelijk zijn om eeuwig te leven.
Ik moet gewoon door blijven gaan tot...

In sommige stammen treurt de gemeenschap meer om de dood van een
oude man of vrouw, dan om die van een baby.
Een baby heeft nog niet veel te betekenen en kan gemakkelijk
vervangen worden. En hij beseft zijn eigen dood niet eens.

87 het jaar waarin ik ben ontmaagd
89 hartslagen per minuut
162 cm
164 seizoenen
201 spieren om te lopen
274 km per uur, de snelheid waarmee een bericht door mijn zenuwen naar mijn hersenen wordt gestuurd

325 maandaflossingen van mijn hypotheek nog te gaan
486 het eerste getal van mijn telefoonnummer
598 calorieën per voorstelling
606 keer knippen
648 friends
733 boeken

1.574 Kristienen in de USA en 117 De Proosten
1928 pincode
2140 postnummer
Ik heb genoeg fosfor in mijn lijf om 2.200 lucifers te maken

6.000 eicellen over van het miljoen waarmee ik geboren ben.
8.251 km, San Salvador de Bahia, het verst dat ik verwijderd ben geweest van mijn geboorteplaats
9.000 smaakpapillen op mijn tong
14.955 kilogram speeksel
18.800 hits op Google

Ik heb evenveel zweetklieren als er inwoners zijn in Namibië.
Ik heb evenveel kilometer bloedvaten als er inwoners zijn in Hebron, Pristina, Burgos, Breda, Osnabrück en Curaçao.
3,4 miljoen Chinezen hebben dezelfde geboortedag als ik.
Ik verlies tijdens de voorstelling evenveel huidcellen als er inwoners zijn in Nevers, Vilvoorde, Korsakov en Bossangoa.

Ik heb evenveel rode bloedcellen als de voorspelde wereldbevolking in het jaar 2500.

Ik heb evenveel hersencellen als er sterren zijn in de Melkweg.

Er zijn al minstens honderd keer zoveel sterrenstelsels ontdekt als ik hersencellen heb.

Ik hou van wiskunde omdat ze begint met tellen en uitmondt in oneindigheid.

Ik hou van kaarten en plattegronden.

Van hoe ze zeggen: zo is het.

En van hoe er altijd dingen zijn die niet op de kaart staan.

Ik hou van overlijdensberichten in de krant.

Van de geboortedata, het aantal familieleden en de volgorde waarin ze vermeld staan.

Ik hou van een allesbehalve blauwe lucht.

Ik hou van het woord gruzelementen, van het verval, de schoonheid van brokstukken, van de mogelijkheden die achter verwoesting liggen.

Van het woord concurrentie. Omdat het eigenlijk con currere betekent, samen lopen.

Van beweegreden, stijgijs, onk, frats, snipper, versnapering.

Ik hou van twijfel en van oude IR-treinen. Die met die groene skaibanken in tweede klasse en die fluwelen bordeaux gestreepte in eerste en dan het liefst op de twee uur durende rit tussen Antwerpen en Luik, met een stop in elk station.

Ik hou van jonge mannen met grijs haar,

van mannen zonder spieren,

van macho's en rokers en drinkers en van hen die dat allemaal tegelijk willen zijn en toch moeten laten. En dat niet willen kunnen of niet kunnen willen.

Ik hou van oude vrouwen die elke dag op restaurant gaan en blozen om de complimentjes van jonge garçons.

Ik hou van kinderen met een ernstige blik.

Ik hou van alles wat krokant is: uitgebakken spek, crêpes dentelles, gepofte rijst, vers bladerdeeg, vers gebrande noten, de korst van steak, de korst van worst, hard geroosterd brood, harde speculaas, hard

geworden marsepein, te hard gebakken randjes van een pannenkoek, van die kleine harde frietjes.

Ik hou van betonnen vloeren. Van staalplaten in de tuin.

Van een man die met zijn volle gewicht op mij ligt.

Ik hou van het schaamhaar in pornofilms uit de jaren zeventig, maar over het algemeen hou ik er niet van als de geslachtsdelen, geschoren of niet, prominent in beeld komen.

De beste pornofilm die ik ooit zag, een Japanse, gaat zo:

Een meisje in schooluniform staat rechtop een boek voor te lezen.

De camera cirkelt traag rond haar.

Dan zie je tegen de achterwand van het kleine podium een man bij een tafeltje staan.

Er liggen allerlei attributen op, te ver om te kunnen onderscheiden welke.

De camera cirkelt verder.

Plots zie je over de schouder van het meisje een publiek op een kleine tribune zitten, ongeveer honderd mensen.

De man neemt een van de attributen en stapt langzaam naar voren.

Als de man dichterbij komt wordt het attribuut in zijn handen onzichtbaar gemaakt met een wazige vlek op het beeld.

Hij gaat achter het meisje staan en begint haar te betasten.

Hij laat het attribuut langs haar benen glijden, tussen haar dijen, onder haar rokje, in haar slipje, onder haar bloesje.

Zij leest onverstoord verder.

De man wisselt geregeld van attribuut bij het tafeltje.

Hij doet de handelingen precies en tergend rustig.

Af en toe komt over de schouder van het meisje het publiek weer in beeld.

Ze zitten te ver om hun gezichtsuitdrukkingen te zien.

Ze vormen één blok.

Ze lijken aandachtig te luisteren.

Na een paar voorwerpen knielt het meisje,

ze legt haar boek op de grond,

gaat op haar knieën zitten, steunt op haar ellebogen en leest verder, luidop, met haar kont in de lucht.

De man haalt een nieuw attribuut, gaat achter het meisje staan, schuift haar slipje tot op haar knieën en gaat door met bepotelen.

Nu schiet af en toe haar stem uit.
Haar lijf plooit zich naar zijn handelingen.
Ze hijgt tussen de woorden.
En eindelijk penetreert hij haar.
Langzaam, hard, weer langzaam, hard.
Zij blijft lezen, het boek tussen haar ellebogen op de grond.
Je krijgt nooit een volledig beeld van de ruimte.
Noch van het meisje, noch van de man, noch van het publiek.

Ik verberg mij soms achter een valse ernst.
Achter een soort ongenaakbaarheid.
Met mijn bril op gaat dat het makkelijkst.
Of achter schaapachtig lachen.
Zoals apen, die hun tanden bloot lachen als ze angstig zijn.
Als ik erge pijn heb, lach ik, of ik begin moppen te tappen.
Lachen is gesnik met kortsluiting.
Een overspannen huilen.
Als ik echt bang ben word ik agressief.
Ik sla als ik word bepoteld.
Ik scheld overvallers uit.
Ik zou ze kunnen vermoorden.
Ik word overmoedig.
Ik verlies alle controle, alle opvoeding, alle moraal.
En als ik honger heb wil ik nu, meteen eten.
En iedereen die dat verhindert gaat eraan.

kristien
kristina
kristientje
kris
tientje
tina
titi
kristen

kriestje
krista
katrien toen hij dronken was
karla in zijn slaap
karolien
karen
katleen
kristel
kirsten
kurt
kutwif
kuttekop
bitch
trut
teef
heks
sexy
snol
sloerie
slettenbak
die met haar zaadvragende ogen
de proost
proostje
proost
prost
ons klein
onnozel
onnutig
onhandig
onkuis
onwettig
onderschat
overmoedig
ordinair
interessant
intrigerend

intrigante
middelmattig
moralistisch
betweter
bolleboos
oubollig
autist
artiest
exhibitionist
schrikkentist
socialist
carrièrist
opportunist
antichrist
non
madonna
maria
maria magdalena
moeder aarde
moeder theresa
marie curie
jeanne la papesse
jesus christ superstar
mr world
miss universe
orlando
lilith
aurora
diana
cleopatra
kassandra
zenobie
brunhilde
pocahontas
mata hari
yoko tsuno

princess leia
emanuelle 1, 2, 3
wonder woman
spider-woman
catwoman
ilsa she wolf of the SS
lone wolf
sitting bull
black hawk
relmuis
parelhoen
kangoeroe
geit
kip
aap
rat
frats
ijskonijn
natte poes
geile bambi
hitsig hert
hete brok
druipgrot
gloeiwif
stoofpeer
vieille prune
babyface
bouchke
dingske
trutje
kleintje
meisje
maatje
liefje
lieve
lieveling

liefste
lovely
lady
baby
liebling
mein schatz
mijn meisje
mijn engel
mijn vrouw
mijn wonder
mon amour

Ik had heel graag vandaag een wolk willen laten ontstaan.
Geen mist of rook, nee, een typische, welgevormde wolk, zoals op de schilderijen van Magritte.
Al was het maar een paar seconden.
Ergens hier.
Er is een beeldend kunstenaar die foto's maakt van wolken in interieurs.
Berndnaut Smilde heet hij.
Een Nederlander.
Ik heb hem gecontacteerd.
Met een rookmachine zou het kunnen.
Maar dan zou ik de luchtvochtigheid moeten kunnen beheersen.
En de luchtstromingen in de zaal.
En het minste zuchtje wind, de kleinste temperatuurschommeling, het lichtste gehoest zou alles kapot maken.
En dan nog zou het niet dé wolk zijn.

Ik had ook graag nog vijftientig mannelijke vijfenzeventigplussers uitgenodigd om mee te komen lopen.
Maar dat was te gevaarlijk.

Ik ben een verschrikkelijke betweter.

Ik denk soms echt dat ik de waarheid in pacht heb.
Ik kan het niet verdragen dat men mij niet gelooft.
Ook niet als ik zelf twijfel.
En ik wil het laatste woord hebben.
Ik schaam mij diep voor die eigenschap, omdat ik ze verschrikkelijk
vervelend vind bij anderen.

Het gebeurt mij ook als iets mij raakt, iemand mij iets verwijt of kritiek
heeft.

Ik heb dan meteen een uitleg klaar.

Het is alsof mijn verstand wil vermijden dat iets aan mijn hart komt.

Ik minacht mensen die in mijn ogen dom zijn.

Ik vind koffie lekkerder als hij één euro kost dan als hij er twee kost.

Ik ben te egocentrisch om een kind te krijgen.

Ik ben te egoïstisch om mezenbollen in de tuin te hangen.

Ik ben niet gastvrij.

Ik hou niet van onaangekondigd bezoek.

Als ik kan doe ik niet open.

Ik verstop me op straat, in de Delhaize, op de trein, op café als ik
kennissen zie...

Ik kan geen eten weggooien.

Ik eet regelmatig voedsel waarvan de houdbaarheidsdatum
overschreden is.

Of ik laat het wegrotten in de frigo.

Dan verdwijnt het ook.

Ik ben lui genoeg om te eisen dat men mij neemt zoals ik ben.

Ik wil geliefd en bezongen worden, maar ze moeten mij wel gerust laten.

Ik wil bediend worden maar dan wel discreet.

Ik zou liever vader worden dan moeder.

Ik wil een popster en een heremiet zijn.

Ik wil de mossel zijn op een hete paella.

Ik wil nog rap van alles zeggen voor ik lelijk word.

Ik denk dat het allemaal nog moet komen.

Ik ben voortdurend in aantocht.
Ik denk dat dat komt omdat ik geen kinderen heb.
En omdat ik nog niet veel dierbaren ben verloren.
Ik ben een dochter en een geliefde.
Ik moet nog leren niet het kind te zijn.
En hoe het zorgen plots wordt omgekeerd.
Ik moet nog leren hoe je afscheid neemt.
En opschuift.
Rang per rang.
Ik wil een cirkel als plattegrond voor het leven.
Eén lange bocht.
Niet zien wat er komt.
Niet zien wat er is geweest.
Ik wil een pad dat zich bij elke ronde verdiept in het zand.
Ik ben te laat geboren voor de wederopbouw.
Te vroeg voor de totale vrijheid.
Te groot om onder de lat te kunnen.
Te klein om boven het maaiveld uit te komen.
Te jong om te sterven.
Te oud om te beginnen.

Ik zal moeten blijven verlangen.
Naar alleen zijn als ik in gezelschap ben,
naar een gesprek als ik alleen ben,
naar de ochtend als het avond is,
naar de winter in de zomer,
naar de zee in de bergen,
naar onbezorgd zuipen en eten,
naar neuken tot het pijn doet,
naar regelmaat en orde,
naar routine die niet vervelend wordt,
naar een lijf dat nooit honger krijgt,
naar een vriendelijke verkrachter,
naar ingesneeuwd zitten,
naar lang lang lang ziek zijn,

naar oud zijn en niets meer moeten,
naar zwemmen in open water,
naar slapen,
naar dromen,
naar verdwijnen,
naar oplossen in de menigte en alleen nog te zien zijn voor wie heel goed zoekt.

Ik wil ongrijpbaar zijn.

Ik wil uiteenrafelen en nooit weer helemaal bij elkaar te krijgen zijn.

Ik wil ontsnappen.

Ik wil niet worden gesnapt.

Ik ben het gelukkigst net voor ik inslaap.

Ik ben het gelukkigst als ik wakker word en niet direct moet opstaan.

Ik ben het gelukkigst vlak voor het eten.

Ik ben het gelukkigst na een halve fles wijn en één goeie whisky.

Ik ben het gelukkigst als ik op weg ben naar een feest.

Ik ben het gelukkigst als iedereen mij gerust laat.

Ik ben het gelukkigst als ik eraan denk dat wij slechts een ongeluk zijn in het heelal.

Ik ben het gelukkigst als ik iemand anders zie mislukken.

Ik ben het gelukkigst als ik onopvallend kan liegen.

Ik ben het gelukkigst als ik aan een ongeluk ben ontsnapt.

Nee, ik heb een ongeluk nodig om gelukkig te zijn.

Nee, ik ben het gelukkigst net voor het ongeluk toeslaat.

Ik rijd zo goed als altijd door het rood met de fiets.

Ik rijd op het voetpad en hinder de voetgangers.

Ik neem altijd mijn voorrang ten opzichte van een auto en wring mij overal tussen.

Ik rem zelden voor een zebrapad en rijd consequent in de beide richtingen van een eenrichtingsstraat.

Te voet wacht ik nooit tot het groen wordt om over te steken.

Ik treuzel opzettelijk op het zebrapad en klap de spiegel dicht van elk voertuig dat ik passeer.

Met de auto ben ik het sympathiekst.
Al heb ik soms de aandrang willekeurig mensen omver te rijden,
althoewel, willekeurig...

Ik haat Christoph De Schrijver.
Ik haat vrouwen die zich aankleden als kleurboeken.
Ik haat katten en honden.
Ik haat de gasten die 's nachts de wacht houden in mijn straat.
Ik haat vrouwen aan het stuur.
Ik haat getreuzel.
Ik haat mensen die voor mij dingen beslissen.
Ik haat het om gesust te worden.
Ik haat vrouwen die beweren dat je zonder kind nooit volledig vrouw kan zijn.
Ik haat het dat vrouwen een limiet hebben om kinderen te krijgen.
Ik haat het dat drinkende mannen stoer zijn en drinkende vrouwen sletten.
Ik haat het dat mannen die rondneuken mannen van de wereld zijn en vrouwen die rondneuken weeral sletten.
Ik haat het dat mannen met meningen intelligent zijn en vrouwen met meningen vervelend.
Ik haat vrouwen die hun mening beginnen met 'Ik ben geen feministe, maar...'
Ik haat het dat als ik mijn kleren uittrek in een voorstelling, er nog altijd vrouwen zijn die denken dat mij dat door een man is opgelegd.
Ik haat mannen die denken dat een vrouw alleen op café wanhopig op zoek is.
Ik haat het dat ik, als ik alleen uit eten ga, ofwel een tafel krijg in een donkere hoek, ofwel slecht bediend word, ofwel voorgelogen word dat er geen plaats meer is.
Ik haat het om op reis elke vijf voet door mannen te worden aangesproken. Ik hoop dat het moment waarop ik er niet appetijtelijk genoeg meer zal uitzien niet ver meer is.
Ik haat limieten.
Ik haat happy endings.

Ik haat wind.
Ik haat grijs.
Ik haat het woord onbeschrijflijk.
Ik haat verkleinwoordjes.
Ik haat mijn petieterige oortjes waar geen enkel oordopje in past.
Ik haat het dat ik weinig haar op mijn benen heb, behalve net boven mijn enkels, net daar waar je het goed kan zien tussen broek en schoen.
Ik haat de wallen onder mijn ogen.
Ik haat mijn onhandigheid met schmink.
Ik haat het dat ik in alle langwerpige voorwerpen penissen zie.
Ik haat ketchup.
Ik haat mijn gebrek aan doorzicht in huishoudelijke taken.
Ik haat mensen die mij doorzien.
Ik haat knutselen.
Ik haat breien.
Ik haat spaarlampen met hun lelijk licht.
Ik haat het als ik mij vergis.
Ik haat het als ik mijn humor verlies.
Ik haat mijn oneindige optimisme.
Ik haat mijn gebrek aan moed in gesprekken.
Ik haat koetjes en kalfjes.
Ik haat mijn provincialisme.
Ik haat mijn Vlaamse dijen.
Ik haat die drie Franstaligen die geen Nederlands willen leren.
Ik haat vlaggen.
Ik haat het dat ik geen nee kan zeggen.
Ik haat mijn onhandigheid.
Ik haat mijn overmoed.
Ik haat mijn neiging om het altijd op te nemen voor de losers.
Ik haat het om mij verantwoordelijk te voelen.
Ik haat machteloosheid.

klimaatopwarming: afschaffen
godsdienst: afschaffen
wapenhandel: afschaffen

kankergezwellen: afschaffen
kansarmoede: afschaffen
kindermishandeling: afschaffen
diabetes: afschaffen
ziekte van Alzheimer: afschaffen
creationisten: afschaffen
populisten: afschaffen
neoliberalen: afschaffen
homoseksuelen: vind ik leuk
Electrabel: afschaffen
Belfius: afschaffen
Coca-Cola: afschaffen
Anderlecht: afschaffen
KV Mechelen: vind ik leuk
skaibanken in de zomer: afschaffen
verzekeringen: afschaffen
informatieoverload: afschaffen
dieetvoorschriften: afschaffen
koningin Fabiola: afschaffen
fashionista's: afschaffen
paus Franciscus: afschaffen
seks met kinderen: afschaffen
oude man seks met dieren?
kristien ...
kindsoldaten: afschaffen
neonazi's: afschaffen
oude man illegalen
kristien afschaffen?
oude man grenscontroles?
kristien ...
vroegboekacties: afschaffen
dumpingprijzen: afschaffen
oude man kernenergie?
kristien ...
kledingvoorschriften: afschaffen
hormonenmaffia: afschaffen

oude man genetische manipulatie?
kristien ...
oude man euthanasie bij kinderen?
kristien ...
MacDonald's: afschaffen
Panosbroodjes: afschaffen
oude man Belgische militairen in Congo?
kristien ...
oude man Syrië?
kristien ...
oude man Gaza?
kristien ...
oude man apartheid?
kristien dat is al afgeschaft
oude man de muur in Israël?
kristien ...

Ik zou het goede hebben gedaan.
Ik zou bij het verzet zijn geweest.
Ik zou joden hebben verstoep op zolder.
Ik zou weeskinderen opgevangen hebben.
Ik zou boter onder mijn rok hebben gesmokkeld voor uitgeputte soldaten van de goede kant.
Ik zou geweten hebben welke de goede kant was.
Ik zou niet getwijfeld hebben.
Ik zou alleen de joden hebben aangegeven die ik toch al niet kon uitstaan.
Ik zou alleen rantsoenkaarten hebben afgepakt van mensen die er beter doorvoed uitzagen dan ik.
Ik zou geen vreemde kinderen hebben opgevangen als ik daar geen extra brood voor kreeg.
Ik zou een mooie Duitse soldaat ook aan de boter onder mijn rok hebben laten zitten.

Ik denk hetzelfde over joden als die vrouw daar op de zesde rij, tweede stoel van links.

Ik denk hetzelfde over pornografie als die man op de tweede rij, zevende stoel van links.

Ik denk hetzelfde over privacy als die... hier vlak voor mij met...
gedetailleerde live beschrijving persoon in het publiek

Oude man neemt lunchpauze

Soms zie ik een afgestorven boom en denk ik eraan dat ik geen kind hebt.

Soms spreek ik een hele dag niet.

Soms voel ik mij een lam dat naar de slachtbank wordt geleid.

Soms wil ik nu de waarheid, en de totale waarheid.

Soms klamp ik mij vast aan de menigte.

Soms ben ik zo onzeker dat ik niets meer gezegd krijg.

Soms kan ik het niet verdragen dat dingen die dood leken te zijn plots weer in bloei staan.

Soms denk ik dat ik onzichtbaar ben.

Soms wil ik lachend ten onder gaan.

Soms weet ik niet hoe ik mij moet verzetten tegen de weemoed die mij overvalt op zonnige dagen, als alles vrolijk en zorgeloos moet zijn.

Bla bla bla bla bla bla.

Volgens mij gaat de mens zich biologisch aanpassen aan de klimaatverandering.

Zodanig muteren dat hij met minder verse lucht kan, met minder voedsel.

Misschien bestaan we op de duur alleen maar uit een schedel vol hersenen met daaronder een prutserig lijf, dat veel minder energie vreet.

Misschien ontwikkelen we opnieuw meer beharing en zullen we onszelf kunnen verwarmen met de energie van het gas in onze darmen.

We zullen overvloedige warmte kunnen opslaan in onze blinde darm, en bewaren voor tijden van schaarste.

We zullen zelf water kunnen zuiveren via een nieuw stel kieuwen dat uit onze amandelen is gegroeid.

We zullen kunnen reizen in ons hoofd, met ingebouwde computersystemen die ons zullen doen geloven dat we echt ergens anders zijn.

Hier en ginder zullen abstracte begrippen worden, net als nu en later. We zullen zo weinig voedsel nodig hebben dat er genoeg dieren over zullen zijn voor iedereen die ze echt graag eet.

We zullen in ons hoofd kunnen wonen, zodat er weer plaats is voor woekerende natuur en exclusieve villa's voor iedereen die meer ruimte nodig heeft voor zichzelf.

We zullen met zo weinig tevreden zijn dat alle echt onverzadigbare sukkelaars alles zullen kunnen hebben wat hun hartje verlangt.

We zullen zo tevreden zijn dat het ons niet kan schelen dat er hier en daar één is die doet alsof hij de baas is.

Ik droom soms van een grote wereldwijde catastrofe.

Een die in één klap twee miljard mensen opruimt.

Ook al zou ik daar zelf bijhoren.

Het liefst als gevolg van een natuurkracht.

Een aardbeving, een onbekende plaag, een verwoestend en onoverwinnelijk virus.

Voor natuurkrachten heb ik respect.

En als ik oud zal zijn en blind en verrimpeld ga ik een jongen inhuren om mij 's avonds voor te lezen.

Hij zal nog een kind lijken, maar zijn stem zal hem verraden.

Ik zal hem boeken geven die hem doen blozen.

Hij zal zich niet laten kennen.

Ik zal mijn handen over zijn lijf laten glijden.

Hij zal glimlachen en mij laten begaan.

En als mijn hand uitschuift naar zijn kruis zal ik blozen.

Hij zal doen alsof ik bij het beven per ongeluk was verdwaald.
Ik zal mij uitkleden en mij op mijn buik draaien.
Hij zal mijn oude vel strelen en mee hopen dat het soepel blijft.
Ik zal alleen mijn nek en mijn rug en mijn kont laten zien.
Over de rest zal ik te onzeker zijn.
Hij zal zijn wang tegen mijn billen leggen en mijn rug warm blazen met zijn adem.
Ik zal voelen hoe zijn eerste stoppels mijn dun geworden vel in prikken.
Ik hoop dat ik nog kippenvel zal kunnen krijgen.
Hij zal zich op mij leggen en we zullen ervan schrikken hoe goed het past.
Ik zal genieten van zijn gewicht en zijn jonge vel niet kunnen verdragen.
Hij zal willen proeven hoe mijn jaren smaken en erachter komen dat het zout én zuur én zoet én bitter is.
En als het helemaal donker is zal hij de nacht in moeten en ik zal alleen...
Ik zal alleen nog zijn lippen willen.
Ze zullen vochtiger zijn dan ik mij herinner.
De volgende ochtend zal hij in nieuwe hoofdstukken voorlezen wat hij heeft beleefd.
Hij zal mij de plekken aanwijzen die hij bij jonge meisjes heeft gestreeld.
Ik zal mijn handen weer laten dwalen.
Hij zal weer lachen.
Ik zal weer blozen.
Hij zal niet kunnen stoppen.
En als de jongen te oud wordt zal ik een nieuwe jongen nemen.
Er zullen altijd jongens genoeg zijn.
Het zal nooit over gaan.

Ik weet niet hoe het moet eindigen.
Ik denk niet dat er een einde is.

Iemand heeft ooit ergens geschreven: 'Stel je voor dat er nu eens een trol was die je achterna sloop en die tegen je zei: "Dit leven, zoals je het

nu leeft en geleefd hebt, zul je nog eens en nog eens en nog ontelbare malen moeten leven, en er zal niets nieuws aan zijn, maar iedere pijn, iedere lust, en iedere gedachte en verzuchting en al het onzegbare kleine en grote van je leven moet terugkomen en allemaal in dezelfde rang- en volgorde, en ook die spin hier en dat maanlicht daar, en ook dit ogenblik en ik zelf. De zandloper wordt om en om en om gedraaid. En jij ook, stofje van het stof!”

Wat zou je daar dan van denken?’

Toestand ging op 20 maart 2013 in première in de Kaaitheaterstudio's in Brussel, werd geselecteerd voor het Theaterfestival 2013 en toerde uitgebreid in binnen- en buitenland. De tekst werd bekroond met de Sabam Award 2015.

Spel	Kristien De Proost Mark De Proost
In samenwerking met	Youri Dirkx en Peter Vandenbempt
Scenografie, kostuums	Marie Szersnovicz
Lichtontwerp	Harry Cole
Make-up, kapsel	Marie Messien
Techniek	Bart Luypaert, Tom Bruwier

www.tristero.be

Met dank aan Compagnie De Koe, Diana Raspoet, Jef Lambrecht, Peter Connely, Tine Van Aerschot, Abke Haring en Pieter De Proost

Een productie van Tristero in coproductie met Kaaitheater en Campo

Kristien De Proost (1972) is een Belgische actrice en theatermaker. Ze studeerde Nederlands en Engels aan de Universiteit van Leuven en behaalde een Master Toneel aan de Studio Herman Teirlinck in Antwerpen in 2000. Ze werkte o.a. bij Het Toneelhuis, CAMPO en Lod en met regisseurs als Luk Perceval, Johan Dehollander, Josse De Pauw, Julian Hetzel en Milo Rau. Van 2004 tot 2017 maakte ze deel uit van de artistieke kern van theatercollectief Tristero. Binnen Tristero creëerde ze in 2013 haar eerste solovoorstelling: *Toestand*, een theatraal zelfportret op de loopband. Sinds haar vertrek bij Tristero concentreert ze zich meer op schrijven en ontmoetingen met nieuwe kunstenaars. In samenwerking met Bwanga Pilipili creëerde ze in 2020 *Simon, Garfunkel, My Sister & Me*. De Proost speelt ook voor film en televisie (o.a. *Problemski Hotel*, *The Best of Dorien B.* en *De Twaalf*).

www.kristiendeproost.be

Toneelwerk

Simon, Garfunkel, My Sister & Me – co-creatie Bwanga Pilipili – 2020
Toestand – 2013

Collectieve creaties Tristero

We want more – i.s.m. Transquinquennal – 2015
Reset – 2012
Coalition – i.s.m. Transquinquennal – 2009
Living – 2008